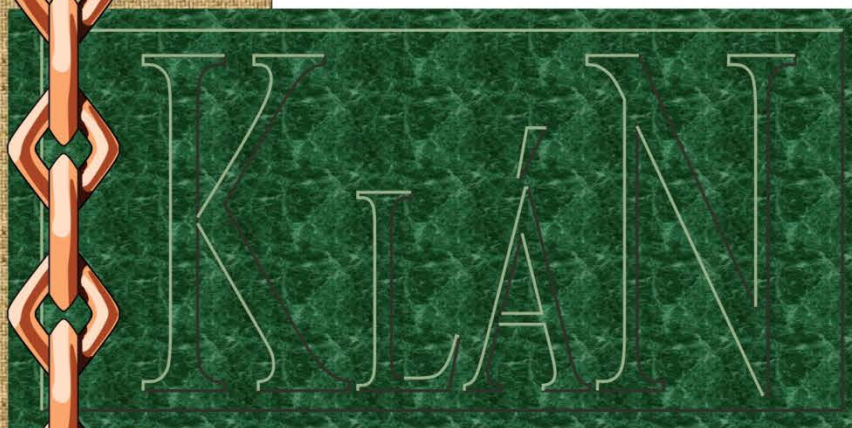

Északföldre embervadászai

A világ négy pillére¹

Mirram, avagy békesség: becsüld meg minden formáját; tenni se légy rest azért, hogy fenntartsd és megőrizd, úgy a világban, mint tenmagadban.

Atlam, avagy közösség: szíve s lelke mindannak, ami voltál, vagy s még lehetsz; akik híven szolgálják s mindenektől megvédelmezik, emlékezetében örökkévalók.

Kvidam, avagy becsület: őseidtól kaptad, míg élsz, csak a tiéd, de tisztán kell utódaidra szállnia; ármány és árulás be nem szennyezheti.

Serram, avagy kötelesség: nem dolgoz megítélni mások tetteit; tedd, amit tenned kell, és megítéltetnek az istenek által, érdemük szerint.

Tramelan Mac-Lier intelmei
(P. sz. XXXV. század)

Bevezető

A kontinens legsokoldalúbb harcosai, különlegesen képzett felderítők, az erv fejedelmek testőrei és ítéletvégrehajtó sötét praktikákkal megtámogatott beszivárgók és gyilkosok: az embervadászokról Ynev majd' minden lakója más nézetet vall.

Véleményük olykor igen távol áll az igazságtól, máskor közelebb, mint bárki gondolná. Az embervadászoknak nagyon is kedvére való ez a titokzatosság. Kidomborítja erőnyeiket és elleplezi gyengéiket; óvó aurát von köréjük a mítoszok ködéből, amin csak azok látnak át, akik tudják, mit és hol keressenek.

Alább arra teszünk kísérletet, hogy a rendelkezésre álló – ellentmondásoktól sem mentes – források alapján a lehető legátfogóbb képet nyújtsuk az embervadászokról. Szót ejtünk eredetükről és hagyományaikról, klánjaik típusairól és felépítéséről, harcmódorukról és eszköztárukról; mindarról, aminek hetedkori sikereiket és hírnevüket köszönhetik.

A kép átfogó lesz, de korántsem teljes. Mivel életmódjuk meghatározó sajátága a *rejtőzködés*, északföldre összes embervadászát csak az istenek képesek számon tartani. Összefoglalónk vonatkozó részében a hagyomány egyes vonulatait legmarkánsabban megtestesítő klánokra összpontosítunk – nem véletlen, hogy ezek többnyire a legütőképesebbek és legbefolyásosabbak is.

¹ Heidel Dann (Erdélyi István; Raon) eredetije nyomán.

Felszáll a köd

Az embervadászok a hetedkor hajnalától a Pyarron szerinti XXII. század derekáig az ismeretlenség jótékony homályában űzték mesterségüket. Az emberi civilizáció Sveralon túli fellegváraiban, Erionban és Pyarronban voltaképp nem is rájuk, hanem az Északi Szövetség nagyjainak aggodalmára figyeltek fel, miután két² Toronhoz pártolt renegát Shulurban megalapította az Ikrek szektáját.

Másfél évezred távlatából is csábító a lehetőség, hogy megmosolyogjuk a koronás főket és vörös hadurakat, de ne feledjük: az Ynevet akkor benépesítő milliók közül senki sem tudott náluk többet az embervadászokról. Aggodalmuk nagyon is megalapozott volt – e tényen az sem változtat, hogy legrosszabb félelmeiket nem igazolta az idő.

A hagyománnyal meghasonlott – más források szerint féktelenül becsvágyó – embervadászok árulásának kétségtelenül nagyobb volt a füstje, mint a lángja. A kései hetedkor elemzői ezt számos tényező összhatásának tulajdonítják. Mi ehelyütt csak a legfontosabbat emeljük ki: noha Toron holtukig – sőt, azon is túl – kényeztette a renegátokat, képtelen volt biztosítani számukra azt a szabadságot, mely a Pidera vonulatától a Fehér-tengerig húzódó hatalmas terület apró, elszórt közösségeiből eltérhetetlen, seregek súlyát is megbíró hálót szőtt. Az Ikrek gyökereikkel együtt olyasmit veszítettek, amit tizenöt évezred fekete mágiája sem pótolhatott: a lelküket, ami az embervadászok legderekabbjait zászlóháborúk hőseivé, a Szövetség és a vörös hadurak nélkülözhetetlen támaszaivá tette.

A következőkben e sajátosan északi sikertörténet főbb állomásait vesszük sorra.

Eredet és hagyomány

Noha az embervadász állandó szereplője az északföldi folklórnak, az eredetével kapcsolatos feljegyzések felettébb ritkák, és forrásértékük is kétes. Az ötöd- és hatodikori dokumentumok

² Más források háromról, olykor négyről beszélnek, ami lehet túlzás, de akár szándékos misztifikáció is: a renegátok kiléte máig az érintett felek legféltettebb titkai közé tartozik.

átiratai csak azt teszik egyértelművé, hogy az általa megtestesített hagyományban számos korábbi tradíció egyesül.

Manapság használatos erv elnevezése, a *zlamir* (a hajnalkori irlavban *selanir*) szó szerinti fordításban bűvharcost jelent, és nyilvánvalóan kyr eredetű: északföldre ifjabb civilizációi a hatodkor óta használják az *anir* (anyr) szót „kiemelkedő” és „rendkívüli” értelemben.

Nem ez az egyetlen kapocs, ami az embervadászt Kyriához, közelebről a legendás kyr pusztítóhoz (*mortor*) fűzi. Noha utóbbi a birodalom fénykorában tényleges tartalom nélküli rangjelle szelidült, az ötszázéves háborúban bámulatos gyorsasággal vedlett vissza életformává. A pusztítókat rajszintű harcmodoruk és a kérlelhetetlen hatékonyságuk tette különlegessé. Kitűzött céljuk elérése érdekében habozás nélkül életüket áldozták, amire nem az elvakultság, hanem a józan számítás indította őket: reménytelen helyzetekben is arra törekedtek, hogy a lehető legnagyobb veszteséget okozzák az ellenségnek. Ők voltak az elsők Ynev írott történetében, akik egész testüket fegyverként használták, és – részben emiatt – nagy súlyt fektettek a szellemi felkészítésre: számtalanszor megénekelte „hideg dühük” a pszi hadászati alkalmazásának iskolapéldája. A háború menetét nem tudták megfordítani, de időt nyertek Kyria számára, gyalogsági harcmodorra gyakorolt hatásuk pedig napjainkig érezhető.

Nem szabad lekicsinyelnünk a hatodkor szrídzs és csarkali felderítőinek szerepét sem. Ez a két zsoldosnép végigküzdötte az éjidők háborúit, és jó oka van annak, hogy szórványként máig létezik a civilizáció peremvidékén: körükben vált a harc mestersége a túlélés tudományává. Az egymással gyürköző kimérák³ mellett nagy számban foglalkoztatta őket az ellensúly szerepét betöltő Godora is. Mozgékonyosságuk és alkalmazkodóképességük mindenki másnál alkalmasabbá tette őket arra, hogy felfedjék a seregek főerejére leselkedő veszélyeket.⁴ Mivel mágikusan és szakrálisan kiszámíthatatlan közegében kellett

³ A démonokkal paktáló Ryek és az örült máguskirályok uralta Dawa köznyelvi elnevezése. A Kyria örökségéért vívott háború mindkettőt romlásba döntötte.

⁴ A szrídzs felderítők mindennapjaiba egy Shadonban őrzött kézirat, az úgynevezett Ohru

boldogulniuk, nemigen válogattak az eszközökben; az ő oltalmazó fétiseikre és bűvábraikra vezethető vissza a hetedikori embervadász fogékonysága a profán mágia iránt.

A démonölő szerzetesek pusztakezes harcmodora az ötödik század alkonyán jelent meg északföldön. Niare alkotói az ország-gép kultúráját vértették fel vele, terjedésének azonban nem tudtak (megléhet, nem is akartak) gátat vetni: egyes elemeit az embervadászok már félezer éve alkalmazták, mire tiadlani – úgynevezett „mosolygós” – változatuk szélesebb körben ismertté vált. Az embervadász hagyomány, a közkeletű tévhittel ellentétben, nem a *slan* kultúra vadhajtsága tehát, csak módszertana mutat rokon vonásokat.⁵

Az embervadászok tényleges története az ervek őseinek felemelkedésével vette kezdetét. A hatodik század végének civilizációs vákumába benyomult irlavokat nem agresszivitásuk, hanem féktelen élet- és tudásvágyuk emelte a zsoldosnépek fölé. A falkavezér szerepének azonban ára volt: bámulatosan gyors térnyerésük szállásterületük széttagolódásához és a vérségi-törzsi kötelékek meggyengüléséhez vezetett. Vegyes lakosságú, nem ritkán kétes hovatartozású településeiket portyázó orkok, barbárok és kőbormágusok fenyegették.

A törzsfőkből lett fejedelmek nyeregből, szálfegyverrel harcoló kísérete (*roncata*) számára az utóbbiak jelentették az igazi kihívást. Legyőzésükhöz a jófajta acél és a pusztai elszánás nem volt elegendő: a sikerre csak a gondos tervezés, a tökéletes kivitelezés és az esztelenségbe hajló merészség adott esélyt.

Az embervadász közvetlen elődei ősei közrendű irlavok⁶ – földművesek és iparosok, kiszolgált katonák és vajákosok – voltak. Spontán szerveződő mágusvadász csoportjaik otthonuk és szeretteik védelmében szálltak harcba, és a szemük láttára elvérző fegyveresek kárán tanulták meg, mivel *nem* érdemes próbálkozniuk.

Nyílt támadás helyett cselet vetettek, a rajtaütés minden lépését megtervezték... és mert százak élete forgott kockán, a kyr pusztítók józanságával áldozták fel a magukét, hogy egyikük a varázshasználó közelébe férközhessen, és – fegyverrel vagy anélkül – rámérhesse a halálos csapást.

Akik átvészelték az egyenlőtlen küzdelmet, vagyont és elismerést szereztek, a szorongatott települések pedig szó szerint versengtek szolgálataikért. Akiket megszállított a siker, hamar elhullottak – a legkiválóbbak azonban elég sokáig éltek ahhoz, hogy apróra kidolgozott módszertant hagyjanak utódaikra, melyeket azok tökéletesítve adtak tovább leszármazottaiknak. Az, amit manapság embervadász harcmodorként emlegetnek, majd’ harminc évszázad alatt érte el a csiszoltság késő-hetedkori fokát.

A hajnalkori embervadászok egykettőre belátták, hogy a hírnév a hatékonyság kárára válik. Előbb az általuk védelmezett települések falain kívülre, majd még távolabbra – erdők mélyére és bércek magasába, jól védhető vagy jó átlátást biztosító pozíciókba – húzódtak, szeretteik és lekötöztetettjeik pedig követték őket; így jöttek létre északföldre első állandó közösségei.

Ahogy a kőbormágusok ritkulni kezdtek, az embervadászok személy- és vagyonkísérettel, majd békebíráskodással bővítették tevékenységi körüket. Mire népük szállásterületén kijegecesedtek a hatalom hetedik századi centrumai, jócskán előrehaladtak a legendává válás útján. Méretüket meghazudtoló befolyású közösségeikre az irlav fejedelmek is felfigyeltek, és nemzeti jogok adományozásával próbálták őket magukhoz kötni.

⁶ Esetenként elirlavosodott vándor- és szórványnépek szülöttei; a közös sírokból előkerült fegyverek egy részük korg, mirani és yrch eredetű.

⁷ Az útmutatások többségét erősen stilizált formában jegyezték le; a példázatokban és hősi énekekben (anane) kódolt üzenetet csak azok értik el, akik tudják, mire figyeljenek.

apokrif nyújt betekintést. (Waine Chapman: Halk szókval, sötét húrokon).

⁵ A leggyakoribb téveszméket és cáfolatukat lásd e dokumentumban Embervadász GY.I.K. melléklet.

A késő-hetedkori történettudomány északi és déli műhelyei más-más módon ítélik meg beavatkozásuk hatásait, egyvalamiben azonban egyetértenek: e kiváltságok tették lehetővé az embervadász klánok számára, hogy az elhúzódo belviszályok idején is eredeti feladatukra, a lakosság védelmére összpontosítsanak.

Iskolák és irányzatok

Az embervadászok legendás hatékonyságának kulcsa sajátos harcmódorukban, a pusztakezes és fegyveres technikák, misztikus képességek és mágikus praktikák közösségenként változó arányú kombinációjában rejlik.

Klánjaik a hajnalkor⁸ óta léteznek, de Ynevvvel együtt számos változáson mentek át, ami – egyebek közt – kategorizálásukat is megnehezíti. Az írott történelem kezdetei óta sokan és sokféleképp próbáltak az embervadász iskolák, irányzatok és stílusok összevisszaságába valamiféle rendszert vinni. Az alábbi nem az egyetlen lehetséges felosztás, ám kétségtelenül a legáttekinthetőbb.

Az Északföldön elsőként megjelent *hagyományos iskola* klánjai zárt, gazdasági és szellemi értelemben is önfenntartó faluközösségek. A harcot életmódnak és megélhetésnek, a többség érdekét az egyéni boldogulásnál előbbre valónak tekintik. Képzési gyakorlatuk halálos fegyverré edzi a testet, és olyan összhangot teremt a növendékek közt, mintha nem csak sorsuk és céljuk lenne közös, de a tudatuk is.

A hagyományos iskola *technikai irányzata* szigorúan véve nem is embervadászokat, hanem harcművészeket képez. Egy évszázadba is beletelik, mire a tanítványokból mesterek válnak, utóbbiak hírneve azonban ritkán ér messzebbre a környező faluközösségeknél. A nagyvilág még legkiválóbbjaik nevét sem ismeri – azokét, akik előtt a századok során megnyíltak a Vei-Shanice legendás kolostorának kapui.⁹

A hagyományos iskola *taktikai és stratégiai irányzatainak* embervadászai jeles személyek kíséretében, illetve a csatatéren bizonyítják rátermettségüket. Az előbbieket párokat vagy rajokat, az utóbbiak nagyobb, legfeljebb húsz főből álló különítményeket alkotnak. Zökkenőmentes együttműködés, kimagasló önfegyelem és áldozatkészség jellemzi őket, az önállóság azonban egyik felállásban sem erős oldaluk. A rájuk bízott feladatot tűzön-vizen át végrehajtják, de hidegen hagyják őket a mélyebb összefüggések, és a döntéseket is meghagyják feljebbvalóiknak.

A hagyományos iskola klánjai nevük *erm* (közös nyelvű átiratokban *erim*; valamiből eredő, valami által való) előtagjáról ismerhetők fel, az utótag szellemi irányultságukra enged következtetni.

A Pyarron szerinti XI. században megjelent¹⁰ *vajákos iskola* klánjai fejlődésük egy pontján részben vagy egészben feladták hagyományos életmódjukat, hogy túlléphessenek a pszivel megtámogatott emberi fizikum korlátain, és harcértéküket mágikus eszközökkel fokozzák tovább.

Hogy az egyes közösségek döntésében milyen arányban keveredett a kényszer és belátás, nehéz megítélni. A hajnalkor embervadászai konokul őrizték semlegességüket, a Pyarron szerinti I. évezred végének közösségei azonban demográfiai és erkölcsileg is elhasználódtak az erv dinasztia belviszályában. Égető szükségük volt valamiféle változásra – ez magyarázza, hogy olyan klánok is az új útra léptek, melyeknek nem ez volt az egyetlen esélyük a fennmaradásra.

A vajákos iskolán belül *sámáni, szeráfi és dorani* irányzatokat különböztetünk meg; ezek totemmágiával, asztrál- és mentálmágiával, illetve ős- és jelmágiával operálnak. A vajákos klánok nevük *vya* (közös nyelvű átiratokban *via*; valakinek, valaminek az ösvénye, átvitt értelemben módszere, hagyománya) előtagjáról ismerhetők fel. Az utótag azoknak állít emléket, akik elsőként alkalmazták sikerrel a klánra mostanság jellemző praktikákat.

⁸ A kontinens történetének mintegy félezer éves az éjidők elmúltától a pyarroni istenek megnyilvánulásáig (más változatokban Orwella kimutatkozásáig) tartó szakasza.

⁹ A Titkos Szekta búvóhelye. (Wayne Chapman: Keleti szél).

¹⁰ Az első írásos feljegyzés, az úgynevezett Arowini kiváltságlevél, a Psz. 877-ből származik, és a dorani alapítók kézjegye mellett szerepel rajta az ASD szignó is, melyet a szakértők többsége Abdul Al Sahrednek tulajdonít.

A hagyományos és a vajákos iskola legmeghatározóbb közösségeit e dokumentum *Nevezetes klánok* című melléklete mutatja be.

Mindennapok

A hajnalkor embervadászai kezdetben illetményként, utóbb a nemzetségeket megillető kiváltságok részeként jutottak megművelhető földterületekhez, kitermelési vagy iparüzési joghoz. Ezek tették lehetővé számukra, hogy gazdasági értelemben a saját lábukra álljanak, és családtagjaik mellett azoknak is garantálni tudják a megélhetést, akik átmenetileg vagy végleg harc képtelenné váltak, esetleg csak szakértelmükkel szolgálták a közösség ügyét.

A klánok megélhetésének alapját az esetek többségében ma is a hajnalkor óta üzött tevékenység képezi. Északföldre legkülönb harcosai idejük egy részében jámbor földművesek, molnárok, favágók, vincellérek vagy szénégetők, és nem csupán színleg azok: gyermekkoruk óta részt vesznek a munkában, és ugyanolyan lelkiismeretesen végzik, mint minden mást, amibe életük során belefognak. Az urisi juhsajt és az aroweni vadmez kedvelői, a karasi tölgybútorok és a lurati ezüstnemű szerelmesei nem is sejtik, kiket támogat a pénzük – ha tudnák, az vélhetőleg csak növelné szemükben a portéka értékét.

A hetedkor végi klánok tagjainak több mint fele sosem vesz részt harci cselekményekben, területükön pedig több olyan település akad, melynek lakói nem embervadászok, csupán mellettük vagy nekik dolgoznak, és a védelmüket élvezik. A közösségek különös gondot fordítanak mivoltuk elpalástolására – ebben a játékban a századok során olyan rutinra tettek szert, hogy első dorani látogatása alkalmával még a híresen

szemes Igrain Revalt is sikerült lóvá tenniük.¹¹

Életmód és felkészítés

A köznévelkedés szerint embervadásznak születni kell. Van ebben igazság, hisz önkéntesekre egyetlen klán sem tart igényt — a templomok lépcsőjén hagyott újszülötteket és öt év alatti árvákat azonban készséggel befogadják, és felnevelik. Ennél idősebbekkel érdemben már nem foglalkoznak, hogy ne tegyék ki őket fölös gyötrelemnek: túl sok lenne a behoznivalójuk.

A gyermekek ötesztendőskoruktól *növendéknek*, tízéves koruktól *tanoncnak*, tizenöt éves kor felett *jelöltnek* számítanak; húszévesen lépnek a felnőttkorba és foglalják el helyüket a teljes jogú embervadászok vagy a közösség szükségleteiről gondoskodó beavatottak sorában.¹²

A teljes jogú embervadász férfiak húszéves koruktól alakulatuk tagjaival egy fedél alatt élnek, testvérként osztozva a javakon és a terheken. Szolgálatuk tizedik évében megkezdhetik saját otthonuk építését a klán szállásterületének számukra kijelölt helyén, s bár párt választani és gyermeket nemzeni a felnőttkor első napjától joguk van, letelepedési és házassági engedélyt csak elsődleges szolgálati idejük leteltével, negyvenesztendőskorukban kaphatnak.¹³ Ezt követően maguk dönthetnek arról, részt vesznek-e további fegyveres akciókban, vagy idejüket maradéktalanul családjuknak és az új nemzedék nevelésének szentelik.

Létfontosságú feladatok sora háarul, ám jóval kevesebb korlátozás vonatkozik a nőkre. Ők

¹¹ Az eset leírását barátja és krónikása, Niles Daray hagyta ránk, Menyétzugi csata című elbeszélésében. Kiderül belőle, hogy Reval a Doranba vezető úton egy embervadászok által működtetett fogadóban szállt meg, az éjnek évadján berontó haramiák ellenében a személyzet nőtagjainak védelmére kelt, és amikor utóbbiak az átkain derülő gonosztevőket sorra megölték, őt pedig ágyukba vitték, némán tette, amit egy bajnoknak ilyenkor tennie kell: úgy hitte, maga Krad ruházta fel szavait a pusztítás erejével.

¹² A két csoport között nincs sem presztízkülönbség, sem rangsorvita: rég megtanulták, hogy egyik sem létezhet a másik nélkül.

¹³ A női embervadászokat nem csoportosítják külön egységekbe, és stratégiai feladatot is csak szabályt erősítő kivételként bíznak rájuk. Harcolniuk, ölniük és meghalniuk szabad, háborúzniuk nem – utóbbi az erv kultúrában a férfiak dolga.

gondoskodnak a gyermekek és a növendékek biztonságáról, a férfiak távollétében a közösség védelméről. Házasságon kívül is szülehetnek, bármikor hozzámehetnek egy beavatotthoz... vagy várhatnak, hogy választott embervadászuk a negyvenet betöltve hazatérjen, és háza úrnőjévé tegeje őket.

Az embervadászok felkészítésének egyes szakaszait alább tekintjük át. Nem győzzük hangsúlyozni: megállapításaink az általános eljárásokra vonatkoznak, és nem szükségképp tükrözik az egyes klánok tényleges gyakorlatát.

*Evna*¹⁴ („*Hevítés*”)

Ötéves korban kezdődik, és tízéves korig tart. A családjuktól elválasztott növendékek a lakhelyüket övező vadonban szembesülnek a világ méreteivel és a Teremtés ellenséges közönyével. Együtt laknak, együtt étkeznek és együtt szenvednek a korukbeliekkel; hamar megtanulják, hogy saját magukon kívül csak rájuk számíthatnak. Ebben a korai szakaszban nemük és rátermettségük nem, csupán hajlandóságuk és igyekezetük számít: az erv felfogás szerint az ember elidegeníthetetlen joga, hogy saját sorsának kovácsa legyen.

A növendékek kisebb (a klán lélekszámától függően tizenöt-huszonöt fős) csoportokat alkotnak; minden tagot személyes felelősség terhel társai előmeneteléért. Az egyéni ák ismételhetők, a gyakorlatiak nem – aki az utóbbiakon elbukik, tanulmányait folytathatja ugyan, de sosem lehet teljes jogú embervadász.

Az *Evna* öt diszciplínája:

Erőnlét: klánonként változó technikákra épülő tréning a fizikai és mentális adottságok, az állóképesség, a fájdalomküszöb és a ψ -potenciál fejlesztésére. Noha gondosan előkészített terepen, ellenőrzött körülmények között zajlik, sosem volt, és soha nem is lesz teljesen veszélytelen. A halálesetek ritkák, a sérülések annál gyakoribbak; nem kívánt következményeikkel (visszatérő fájdalmak, hegek) a növendékeknek az ötödik év végpróbájáig együtt kell élniük.

Nyelvismeret: az első évben az olvasást és a betűvetést, a másodikban a közös nyelvet, a harmadikban a klánok saját jelrendszerét (vadásznyelv) oktatják; ezt követik a szövetségeseik, majd az ellenség nyelvei. Akinek tehetsége és ideje engedi, többet is elsajátíthat.¹⁵

Túlélés: a növendékek a vadonban való boldogulás egyszeregy mellett az álcázás, a csapdaállítás és -hatástalanítás, illetve a nyomolvasás fortélyait is elsajátítják. Az ötödik esztendő végpróbáján ismeretlen területen kell megtalálniuk egymást, majd a hazavezető utat.

Élettan: megismerteti a növendékeket Északföldre leggyakoribb teremtményeinek testfelépítésével, életműködésük és viselkedésük sajátjaival. Különös figyelmet fordít támadható és sebezhető pontjaikra. Az ötödik esztendő végpróbája egy dúvad elejtése.

Széphistória: Északföldre, a klán és a szomszédos közösségek története erv ananékban elbeszélve. Csak annyit szépít a valóságon, amennyit a növendékek életkora megkövetel; nem az a célja, hogy félrevezesse őket, hanem hogy szellemi és erkölcsi épülésükre szolgáljon.

Iada („*Alakítás*”)

Az *Evna* második évében kezdődik, és névleg az ötödik évben, igazában sosem ér véget: az embervadászok természetes vagy erőszakos halálukig folytatják a gyakorlást a választott módszerhez tartozó fegyverekkel, melyek idővel úgy hozzájuk nőnek, mintha testük részei lennének.

A növendékeket öt alapvető harcformával ismertetik meg; arról, hogy melyik kettőt érzik leginkább a magukénak, az általános képzés ötödik esztendejének végpróbája előtt kell nyilatkozniuk. Hogy klánjuk egyedi eszközének, technikájának vagy stílusának használatára alkalmasak és méltóak-e, előljáróik csak a felnőttkor küszöbén, személyiségük és képességeik beható ismeretében döntenek el.

Az *Iada* öt módszere:

¹⁴ A felkészítés egyes szakaszai a fémedzés fázisainak nevét viselik. Az irlav teremtményszó Ynev megalkotását is ugyanezekkel a kifejezésekkel írja le.

¹⁵ Az átlagos embervadász négyesztendő korára a kötelezően felül tucatnyi északföldi náció nyelvén ismeri a boldoguláshoz szükséges hatvan-száz kifejezést.

Pusztakezes harc: a klán jellegétől függően lehet meghatározó (technikai irányzat), alapozó (taktikai irányzat) vagy kiegészítő jellegű (stratégiai irányzat). Az általános képzés tartama alatt nem terheli a növendékeket bonyolult fogásokkal: a szellemiséget igyekszik átadni nekik, mely utóbb lehetővé teszi, hogy egész testüket fegyverként használják.

Pengeharc: a fegyverminőségű rövid- és hosszúpengéken kívül ebbe a kategóriába tartoznak a hajítópengék, a toroni kompozitok (pl. *adayna*-legező), egyes mezőgazdasági eszközök, a vajákos iskola elemi és manapengéi – mindaz, amivel kar- vagy könyöktávolságból szúrni-vágni, illetve az ilyen jellegű támadásokat hátrítani lehet.

Bot- és lándzsaharc: a hajnalkorban – a felölelt eszközök sokfélesége és gyakorisága okán – a legfontosabb metódus volt; a minőségi fémművesség térnyerése mára a stratégiai irányzatot követő klánok specialitásává tette.

Lovasharc: az embervadászok számára a ló közlekedési és munkaeszköz, de eszközben sincs stratégiai jelentőségét lekicsinyelni: ez a metódus a hadászati felhasználásával kapcsolatos tudnivalókat foglalja össze.

Lőfegyverhasználat: a rövid- és hosszúj mellett a nyílpuskák, a parittyák és a nem fegyverminőségű vagy rögtönzött vetőeszközök megannyi válfaját öleli fel. Az embervadászok használják, de nem kedvelik őket: idegenkednek az olyan fegyverektől, melyek egy életnyi gyakorlás után sem garantálják az eredményt.

Reera („Megmerítés”)

A felkészítés első szakaszának befejeztével a tanoncok visszatérnek családjukhoz, hogy kivegyék részüket a klán köznapi tevékenységéből.

Az esetek többségében az azonos nemű szülő mesterségét viszik tovább.

Elsajátítják annak fogásait, és gyakorlatot szereznek a külvilágiakkal való érintkezésben. A szállítmányok kísérőiként előbb a környező településeket, majd a Szövetség nagyvárosait járják végig. Az Ikek árulásáig gyakorta megfordultak Toronban is – előljáróik manapság szívesebben vállalják az Abasziszig tartó hajút, mint a lelepleződés kockázatát.

A tanoncok többsége ebben az életszakaszban már túl fegyelmezett ahhoz, hogy benyomásai megrészegítsék. Ha mégis elcsábulna, tizenötödik életéve betöltéséig következmények nélkül hazatérhet. Ez után csak akkor, ha apja becsületével vállal garanciát azért, hogy saját kezűleg végez vele, ha ismét utat téveszt.

Tíz és tizenöt éves koruk között a tanoncok szívesen látott vendégek a baráti klánok közösségeiben. A jelöltek korosztálya jobban kedveli a semleges helyszínen megejtett, titkos légyottokat – ezzel előljáróik is tisztában vannak, és épp csak annyira nehezítik meg a dolgukat, hogy a tiltott gyümölcsöt még édesebbé tegyék. Az alkalmi kapcsolatokból született utódokon a közösségek demográfiai szükségleteiknek megfelelően osztoznak. Sokat elárul a rendszer kifinomultságáról, hogy a vadonban fogant gyermekek közül az elmúlt két évezredben egyetlenegy sem szorult a vadon irgalmára.

Umla („Csiszolás”)

Tizenöt éves korban kezdődik, és húszéves korig tart.

A jelöltek gyermekkori sikereik, kudarcaik és lidércálmaik vadonbeli forrásához térnek vissza, hogy öt napon és éjszakán át tartó viadalban, úgynevezett *előpróbán* mérkőzzenek meg a „korosztály legjobbja” címért. E megtiszteltetés annak jut osztályrészül, aki legtöbb társát jelöli meg saját színével úgy, hogy közben a legkevesebb „halálos sebet” gyűjti be.

A második év előpróbáján a fegyver már nem ecset, hanem acélpenge, és a sebek is igaziak. A harmadik évben a húsz feletti korosztály legjobbjai, a negyedikben teljes jogú embervadászok is csatlakoznak a játékhoz. Az ötödik évben az előpróbát már végpróbának nevezik, és hol Gro-Ugon földjén, hol a riegari partvidék kalózfészkeinek egyikében rendezik

meg, ahol nincsenek szabályok, és a felvigyázók is csak a hatodik nap hajnalán jelennek meg, hogy az elesetteket, a sebesülteket és a győzteseket gondjaikba vegyék.

Az *Umla* öt diszciplínája:

Szövétnek- és álomjárás: tisztazza a síkelmélet alapjait, és megismerteti a mentális kommunikáció és az asztrális meditáció embervadász módszerével. A diszciplína végpróbájaként a jelöltek megmerítkeznek klánjuk hosszútávú emlékezetében, majd újraélik saját születésük pillanatát.

Kegy- és bűvszertan: megismerteti a jelölteket Ynev kozmogóniájával, a szakrális és profán mágiával készült amulettek, fétisek és rajzolatok eredetével és hadászati alkalmazásával. Az efféle ismeretekre való fogékonyság jelentősen növeli az egyéni képzés titkos összetevőihöz való hozzáférés esélyeit.

Harcászat: vázolja a taktikai hadviselés fejlődését és az északföldi ókultúrák csapásmérő egységeinek szerepét az embervadász hagyomány kialakulásában. Tág teret szentel az Ikrek szektájának, ismerteti születése körülményeit, módszereit és az ellene folytatott harc tanulságait.

Geográfia: bevezeti a jelölteket Északföldre hegy- és vízrajzába, megismerteti őket egyedi terepalakulataival, az ősi utak, útjelzők és kapuk rendszerével; az arra fogékonyakat a hadászati kartográfia alapjaival is.

Hadvezetés: ötöd- és hatodikori források segítségével vezeti be a jelölteket a fegyveres tömegek összecsapásának dinamikájába, és megismerteti őket a stratégiai gondolkodás alapjaival. Az efféle ismeretekre való fogékonyság jelentősen növeli az érintettek esélyét arra, hogy teljes jogú embervadászként előljárává¹⁶ váljanak.

Oighma („Fényezés”)

Az ötödik esztendő végpróbáját túlélte jelöltek felnőtté avatása a klán legjelesebb ünnepei közé tartozik, de önmagában senkit sem tesz teljes

¹⁶ A klánok nem tesznek különbséget a tisztai rendfokozatok között: az egyetlen érdemleges választóvonal harcos és előljáró között húzódik. Az embervadász raj előljáráját a szövetségi terminológia jobb híján hadnagynak, a különítményét száznagynak nevezi.

jogú embervadászá. Utóbbi csak azokból válhat, akiket előljáróik méltónak ítélnék a közösség legféltettebb titkainak megismerésére. A hagyományos iskola klánjai esetében ez többnyire fegyver vagy harcmodor, a vajákos iskola klánjainál valamely mágikus eljárás, vagy a kettő kombinációja.

A huszadik életévüket betöltött klántagok az irlav újév (Krad kvartja) első, ún. holdtalan éjszakáján köszönetet és búcsút mondanak családjuknak,¹⁷ majd társaikkal együtt az ősök sírdombjaihoz vonulnak, melyek gyűrűjében az *elevenek kurgánja* várja őket.

E földalatti szentély vadászmécsekkel bevilágított járataiban és kamráiban egy teljes hónapot töltenek a misztériumok megismerésével és a titkos fogások begyakorlásával. Nem csak előljáróik figyelik őket, hanem a klán bálványai és az elődök mindenütt jelenlévő szellemei is. A kevés számú és szűkszavú leírásból ítélve az *Oighma* nem más, mint egyetlen hatalmas végpróba, melynek egyik – hanem legfőbb – célja az, hogy az erejük és képességeik teljében lévő fiatal harcosokat önnön korlátaik és mulandóságuk tudatára ébressze.

Egy hónap múltán a kurgán kapuja megnyílik, hogy bebocsássa a vörös hold fényét, mely visszavezeti a klántagokat az élők világába. Az *embervadász esküt* a szabad ég alatt, az éjkozép homályának perceiben teszik le. Részleteiről semmit sem tudunk, időtartama azonban eleve kizárja a hosszas fogadkozást; valószínűleg megerősítése csupán mindannak, amit a föld mélyén szavakba vagy írásba foglaltak. A közösségek értékrendjének hozzávetőleges ismeretében nagy biztonsággal megítélhető, *mire* kötelezik magukat az újdonsült embervadászok, és milyen következményekkel jár, ha esküjüket megszegik.

Szolgálat és kontraktus

Az embervadászok eredeténél csak rendeltetésükkel kapcsolatban él több tévhit a hetedikori elmékben. Nem kis részben a pyarroni szerzők hibájából, akiknek – Godon utódai lévén

¹⁷ Az *Oighmából* már új otthonukba, az egység számára kijelölt hosszúházba (*sueris*) térnek vissza, ahol negyvenesztendőskorukig élnek.

– komoly gondot okoz az érzelmi azonosulás egy lényegileg varázstalan, kisebb istenek és köztes lények kényekedvének kiszolgáltatott kultúra védelmezőivel.

Fentebb tisztáztuk, hogy a klánok csírái spontán szerveződő mágusvadász különítmények voltak, melyekben a frissen letelepült irlav népelemek konok életvágya testesült meg. Noha a közösségek érdekszférája jelentősen bővült, tevékenységük pedig erősen átpolitizálódott az évezredek során, zömük máig elsődleges feladatának tekinti a lakosság védelmét az ártó mágiát használó romlásszekektől és paktumszegőktől.

Figyelemreméltó józanságról tanúskodik, hogy legádázabb ellenségeiket, a toroniakat a fenti kategóriák egyikébe sem próbálják beleerőltetni. Valódi gyűlöletet csak az Ikrekkel szemben táplálnak, akik az ervek legdrágább kincséről, a szabadságról mondtak le, hogy részt kaphassanak a boszorkányurak tisztátalan hatalmából.

Tágan értelmezett lakókörnyezetük biztonságának felügyeletét az embervadászok mindenfajta ellenszolgáltatás nélkül, a helyi és szövetségi hatóságoktól függetlenül, de azok tudtával és – jobbára utólagos – beleegyezésével látják el.¹⁸ Amennyiben a feladat meghaladja erejüket (ilyesmi az utóbbi ezeröttszáz évben ritkán fordult elő), a korona helyett a szomszédos klánokhoz fordulnak segítségért. Az ilyen szolgálatokat hetedízigen számon tartják, és az első adandó alkalommal viszonzozzák is.

Ne higgyük, hogy az embervadászok csak ölni képesek. A városi és tartományi igazságszolgáltatás gyakorta bizza meg őket olyan

¹⁸ Mivel a klánok hagyományos kiváltságai között az ítékezés joga is szerepel, székhelyük pedig hiteles helyének számít, a birtokhatáron belül ért – vagy kézrekerítésük után odaszállított – elkövetőkből rendszerint csak egy töredelmes beismerő vallomás marad.

szökevények kézre kerítésével és visszajuttatásával, akik joghatóságukon kívülre menekültek. Az ilyen *nyílt kontraktusok* teljesítésének előlegeként az Északi Hármak évi kauciót fizetnek az érintett közösségeknek; a tételes elszámolásra a feladat sikeres teljesítését követően, a korona számvevőinek jelenlétében kerül sor.

A *zárt kontraktusokról* – érthető módon – sokkal kevesebbet tudunk. A halálra szólók mögött az esetek többségében nagypolitikai indítékok húzódnak meg. A klánok ilyen munkát kizárólag az Északi Szövetség érdekében vállalnak; az egyéni érdeklődőkön a hetedkor utolsó harmadában az Erm Roncas szakadárnak mondott¹⁹ közösségei osztoznak a Halál Nagymestereivel.²⁰

A kontraktus teljesítése becsületbeli ügy a klánok számára, de arányérzéküket a legritkább esetben ködösíti el. Önfeláldozásra való hajlandóságuk és a fanatikusok halálvágya közt tatóngó szakadék mélyebb, mint az a másik, ami az embervadászokat és az Ikreket választja el.²¹

Nevezetes klánok

Hagyományos iskola

Erm Karas²²

Hajnalkori klán; tucatnyi faluközösségét a Traidlan-hegység délnyugati lejtőinek erdősége rejti. Az Északi Szövetség zászlóbontása előtt Gianagot szolgálta, s bár iskolaként a technikai irányzathoz sorolják, taktikai értéke sem

¹⁹ A klán a Psz. XX. században hozta létre első telepeit az Északi Hármak fennhatóságán kívül eső északnyugati vadonban; a kényes és aggályos, de jól jövedelmező megbízásokat azóta is ezeknek szervezi ki. Valódi természetükkel mindenki tisztában van, és kimondva-kimondatlanul tisztelik lakói elszánását: ha egy telep felfedi magát, a Kettős Hold kamarája tüstént szabad prédának nyilvánítja.

²⁰ Valódi szakadár közösség, az embervadász hagyomány szerint a Psz. XIV században széthullott Erm Tramis klán maradványa; búvóhelyét egyesek Anublienben, mások Krovalban vagy Riegarban sejtik.

²¹ Lásd még e dokumentum Embervadász Gy.I.K. mellékletét.

²² Kara: rendíthetetlen; az ősi irlavban természetes és mesterséges anyagokra, (vö. szikla, acél) egyaránt vonatkozhat.

lebecsülendő: tagjai pusztító hatékonysággal alkalmazzák a szomszédságukban élő vanírok pusztakezes harcmódorának egyes elemeit.

Fájdalomtűrésük kimagasló, konokságuk és kitartásuk legendás. Egyikükről feljegyezték, hogy a VII. zászlóháború idején (P. sz. 2404-2425) hét éven és háromezer mérföldön át követte prédáját, hogy a semondari csata előestéjén sikerrel teljesítse küldetését.

A karasi embervadászok végtagjaiknál bonyolultabb fegyvereket ritkán használnak. Nem is szorulnak rájuk – úgy hírlík, legjobbjaik a gránitszklába is képesek lyukat ütni.

Erm Uris²³

A Traidlan Esura-vonulatként ismert nyúlványának hajnalkori közösségeit összefogó klán valaha Haonwellt szolgálta, és a Pyarron szerinti X. század óta vallja otthonának a hercegség délkeleti csücskében megbújó fennsíkot. Hivatalos központja az ötödkori csillagerőd, tagjainak zöme azonban a falakon kívül, árkok és rejtekutak sokaságával összekapcsolt rönkházakban él.

Az urisi embervadászok a hagyományos iskola taktikai irányzatát képviselik. Mivel természeti és városi környezetben egyforma otthonossággal mozognak, eszményi felderítők, erődítések védelmében vagy ostromakor pedig már-már nélkülözhetetlenek a szolgálataik. Úgy kúsznak fel a puszta kövön, mint az árnyak; nincs olyan zárt hely a nap és a holdak alatt, ahová meg ne találnák az utat.

Erm Eiras²⁴

A Seoxlan lejtőitől a Peratlon-félsziget kapujáig húzódó fütenger hadiútját és kurgánjait vigyázza ez a különös klán, mely a Szépmezőért vívott háború (P. sz. XVI. század) óta a hagyományos iskola stratégiai irányzatát követi: az irlav hagyományt az ilarral vegyítve gyalogosként és könnyűlovasként egyformán ütőképes embervadászokat képez.

Neveltjei párok vagy rajok helyett eszkadronokat alkotnak, és mert egész életükben háborúra készülnek, az sosem éri őket váratlanul.

Elvben a vörös hadurak kíséretének lovasfedezetét alkotják – a gyakorlatban a Szövetség seregei előtt járnak, és villámgyors rajtaütésekkel, nagyszabású átkarolásokkal keserítik az ellenség életét. A körjük szövődött legendák közül egyet mindenki ismer: a szóbeszéd szerint soraikban járta ki a halál iskoláját Yllinor kalandozó-királya, Mogorva Chei.

Az eirasi embervadászok máig Ilanor ősi hitét vallják, és gonddal ápolják a régi istenek, elsősorban Kai-Syah²⁵ kultuszát. Ennek – és a természet irányukban ismételtlen megnyilvánuló kegyének – köszönhető, hogy a klánt pyarroni szakértők a hagyományos helyett a vajákos iskolához (lásd ott) sorolják.

Erm Roncas²⁶

A hagyományos iskola taktikai irányzatának legrettegettebb klánja. Közösségei a Seoxlan délnyugati vonulatának mély szurdokvölgyeit lakják, és az Északi Szövetség zászlóbontásáig nyílt oportunizmus jellemezte őket: mindig azt az erv dinasztíát támogatták, mely a legtöbbet kínálta szolgálataikért. A hatalmasságok nem egyszer használták őket más embervadászok ellen, ami – sajátosan módon – csak növelte ázsiójukat az érintettek szemében. Érzelemmentesen, kétely és tétovaság nélkül ölnek; az olyan megbízások, melyekre a klánok többsége elvi okokból mond nemet, rendszerint náluk kötnek ki.

Mégsem gátlástalanságuk vagy eredményességük, hanem egy szóbeszéd tette őket Ynev-szerte hírhedette: több forrás is utal rá, hogy gyökértetoválásukat viselték azok az embervadászok, akik a Pyarron szerinti XXII. század derekán Toronhoz pártolva megalapították az Ikrek szektáját.

A roncasiak természetesen sosem ismerték el, hogy a renegátok az ő soraikból kerültek ki, látszólagos közönyük azonban gyilkos indulatot leplez: azok a faluközösségek, melyek az elmúlt másfél évezredben e mítosz valószínűsítésével

²⁵ A Szűz Vadász; az ilar mítoszok életet adó és halált osztó csillagistenője. Rítusai a Hetedkor végére csaknem teljesen beleolvadtak a pyarroni panteonhoz tartozó Arel kultuszába.

²⁶ Ronca: kifogyhatatlan; az irlavban a fák, ciklikusan ismétlődő természeti jelenségek és a Teremtés fő jellemzője.

²³ Uara: megfoghatatlan; az irlavban pára, árnyék és álom is.

²⁴ Iras: irlav eredetű kifejezés a nyughatatlanságra, az irlav víz, szél és szeszély értelemben is használja.

próbálták keresettségüket növelni, rövid úton eltöröltettek a föld színéről.

Erm Meoras²⁷

E rejtelmes közösség (közösségek?) esetében a „klán” kifejezés alkalmazhatósága is vitatott. Egyesek úgy vélik, nem rendelkezik nemzeti kiváltságokkal, mások szerint szimbólumával együtt örökölte meg őket a hajnalkori klánok egyikétől, és csak nevét cserélte arculatához illőbbre.

Tény mindenestre, hogy e név sem az embervadász közösségek P. sz. XXII. század végén készült ún. feltáró lajstromában, sem annak frissítéseiben nem szerepel. Az Északi Szövetség hivatalosan el sem ismeri az Erm Meoras létezését; mindaz, amit a szakértők tudnak vagy tudni vélnek róla, toroni forrásokból – az Ikrek évkönyveiből, kémjelentésekből és renegátok beszámolóiból – származik.

Fentiek az Erm Meoras embervadászait az örökori mortar-hagyomány megszállottainak, különítményeit öngyilkos alakulatoknak nevezik. Kiemelik, hogy utóbbiak sem a kettős hold kamarájának, sem a vörös haduraknak nem engedelmessé válnak, és gyakorta okoznak zavart váratlan felbukkanásukkal – bölcsen elhallgatják azonban, melyik oldalon.

A klán tagjai valójában nem hetedikori pusztítók, hanem nagyon is köznapi ervek, akik testi és lelki állapotuk, koruk vagy tetteik miatt alkalmatlannak, érdemtelennek találtattak klánjuk szolgálatára. Emberek, akiket nem arra neveltek, hogy tétlenül várják idejük kiteltét – akik a harcot és a halált választják ahelyett, hogy szegyenben, fájdalomban vagy mellözöttségben éljenek.

Az Erm Meoras kizárólag teljes jogú embervadászokat fogad be – tagja lehet bárki, aki zokszó nélkül képes

kimetszeni testéből korábbi klánja jelét.²⁸ Férfiak és nők, kiegészített veteránok és megkeseredett ifjak egyaránt akadnak köztük. Békeidőben a maguk választotta küldetésben keresik a halált, háborúban az északi csapatok nyomában járnak, és mindig ott avatkoznak be, ahol a legnagyobb a szükség. Saját veszteségeikre érzéketlenek, villámgyors és kíméletlen rajtaütéseik lélektani hatása felbecsülhetetlen; a lobogók hajnala óta számos csatát fordítottak a Szövetség javára.

Az északföldi közösségek sem szóban, sem írásban nem említik az emberanyaguk hulladékából dolgozó klánt. Eleven tagjait levegőnek nézik, halottaival azonban a legnagyobb tisztelettel bánnak: sajátjaikkal együtt helyezik őket örök nyugalomra, és kérés nélkül gondoskodnak gyermekeikről.

Hogy ez utóbbit megtehesse, az elhalt nevén és a gyermek tartózkodási helyén kívül az Erm Meoras közreműködésére is szükségük van. A kérdés tehát nem az, ismerik-e a veszendők rejtekhelyét... hanem az, hogyan tudták mostanáig titokban tartani.

Vajakos iskola

Vya Grom (Röt farkasok)

Hajnalkori eredetű, tucatnyi veszélyeztetett közösség összeolvadásából született klán; az első a vajakos iskola dorani irányzatának követői közül. A Pyarron szerinti X. században vert tanyát az Arowin-hegy erdeiben, és a kezdetek óta szorosban együttműködik a varázslóállam uraival – a szakértők többsége az északi mágusok titkos hadseregének tekinti.

Embervadászai a rajszintű taktikai hadviselés, azon belül a mágiával védett épületekbe való beszivárgás és behatolás mesterei. Remekül bánnak a vágó- és hajítópengékkel, magától értetődő természetességgel alkalmazzák a jel- és a térmágia számukra kidolgozott fogásait, de nem idegenkednek a nekromanciától sem. Híresek arról, hogy nem hagynak elesetteket a küzdelem színhelyén, ami csak részben a túlélők

²⁷ Meora: alakatlan, az irlav kozmogóniában a teremtett lények végállapota; mulandóság.

²⁸ Az Erm Meoras saját emblémájában egyesek a múlt kimetszésére szolgáló pengéket, mások az irlav ősmítosz viharmadarát, Cirriedant vélik felismerni.

érdeme: a holtak egyedül is meglelik az őseik nyughelyéhez vezető utat.

Grom útjának követői a legkönnyebben tetoválásaik mélyvörös árnyalatáról ismerhetők fel: a szívük fölé szúrt farkasfő varázsa olyan erős, hogy idővel minden rajzolat színét a magáéhoz igazítja. Mivel a dorani mágia titkos összetevőjét, az odot csak komplex bőrképekkel lehet kordában tartani, az embervadászok testét energiacsatornák sűrű hálója borítja. Nyugalmi állapotban láthatatlanok, csak veszedelem, feszültség vagy fájdalom hatására tűnnek elő; viselőjük ilyenkor sértetlenül is vérezni látszik.

A Rőt farkasok a századok során temérdek küldetésben öregbítették hírnevüket. Fontos szerepet játszottak abban az akcióban is, melyet a dorani nagytanács a Pyarron szerinti 3691 halálhónapjában indított Orwella Elátkozott Vidéken tanyát vert hívei ellen.²⁹

Vya Tiarneel (Szalamandrák)

A hajnalkori Erm Cadas klán erv beháborúban kivérzett hírmondói a Pyarron szerinti XIII. század hajnalán érkeztek a dwoonok földjére. Történetük oly megkapó, túlerővel szembeni helyállásuk oly bámulatos volt, hogy a naphitű nép Assuete nembéli fejedelme, V. Galhassir menedéket nyújtott nekik, magára vonva erv szomszédai³⁰ dühét. Az embervadászok viszonzásul határozatlan idejű kontraktusban kötelezték magukat, hogy jötevőjük nemzetségét és annak örökbirtokát, a száztornyú Tiarnielt, minden bajtól megvédelmezik.

A folytatás közismert: Toron alig egy évszázadra rá, a III. zászlóháborúban földig rombolta Tiarnielt, az Assuete-érvonalnak pedig magva szakadt. Vagy mégsem? A dwoonok közt makacsul tartja magát a legenda, hogy V. Galhassir unokája a Pyarron szerinti 1307. esztendő ama vérvivataros éjszakáján kiutat talált a lángok közül hű embervadászaival, és miután a Déli-hátság (a Pidera) kavarnáiban erőre kapott, oldalukon folytatta harcát a megszállók ellen.

Igaz vagy sem, a vajákos iskola szeráfi irányzatához tartozó klán, mely az Erm Cadas

szellemi örökösének vallja magát, és nevében őrzi Tiarniel emlékét, nagyon is létezik. Kis létszámú, ám annál összetartóbb közösségeit dwoonok alkotják: a Pidera északi oldalának ötödkori őrtornyaiban és barlangjaiban élnek, s büszkén vallják magukat Galhassir véreinek.

Vya Tyarneel embervadászai remek hegyivezetők, merész szabotőrök és biztos kezű ítéletvégrehajtók. Ismerik a hegyvidék rejtett ösvényeit, a barlangrendszer összes kürtőjét és alagútját, a túlélés, az álcázás fortélyait, a gyógyító és mérgező növények titkait; sokoldalúságuk még e sokoldalú mesterség berkeiben is párját ritkítja.

Békeidőben a határt vigyázzák, de birodalmi területre is átmerészkednek, hogy kikémleljék az ellenséges hadállásokat. Fáradhatatlanul követik és hatékonyan semlegesítik a beszivárgó ügynököket, háborúban pedig könyörtelen ellenfelei a hágókon át előrenyomuló toroni csapatoknak; nevüket a közvélekedés szerint annak köszönhetik, hogy utóbbiak két és félezer esztendeje képtelenek őket rejtekükből kifüstölni.³¹

A klán tagjai a gerincükre tetovált szalamandráról és rajzolat nélkülire kopott ujjvégeikről ismerhetők fel. Utóbbiakkal a felületek legapróbb egyenetlenségeit is megérik, és folyékonyan „olvassák” a társaik által hátrahagyott – kívülálló számára véletlenszerű karcolásoknak tűnő – üzeneteket.

Vya Lurt (Kabasólymok)

Tisztázatlan számú késő-hajnalkori vándorközösséget egyesítő klán; a legtekintélyesebb az úgynevezett erdei remeteségek közül, melyek az erv belviszály csúcspontján sem kötelezték el magukat egyik vagy másik fejedelem mellett, és hogy függetlenségüket megőrizhessék, népük hagyományos szállásterületéről a Cantal folyón túlra, az Anublientől Riegarig nyújtózó északnyugati vadonba húzódtak vissza.

²⁹ Lásd: Wayne Chapman: A Halál havában.

³⁰ A hagyomány szerint Haonwell hercege tört az Erm Cadas vesztére fivérének Psz. 1088-as meggyilkolása miatt, mely valójában a seoxlani Erm Roncas klán műve volt.

³¹ Egy kevésbé hízogó magyarázat szerint az elnevezése kedvelt módszerükre, a gyűjtogatásra utal. Semmiféle segédeszközre nincs szükségük hozzá, és kivételesen ellenálló hatásaival szemben: a feljegyzések tanulsága szerint a követ meglágyító tűzviharokból is sértetlenül kerülnek elő.

Vya Lurt neve a Pyarron szerinti 1993-ban bukkant fel először az északi krónikákban: a klán ebben az esztendőben – a hagyomány szerint a dorani nagytanács közbenjárására – tért meg a Szövetség kebelére. Azóta is töretlen odaadással szolgál, de továbbra sem kér a koronás fők adományaitól: közösségei az őshaza számukra felkínált zugai helyett Anublien északi peremének dombvidékén, a hatodikori Karkazún romjai közt élnek.

A Lurt útján járó embervadászok a vállaikra tetovált sólyomszárnyról ismerhetők fel, és emberfeletti képességeikről váltak nevezetessé. A szakértők ma is vitáznak arról, hogy százöles ugrásaik, szabad szemmel követhetetlenül gyors csapásaik és percek alatt összezáruló sebeik hátterében sámánmágia, szeráfi alku vagy más, csak általuk ismert praktika áll-e.

Mivel nagyon kevesen vannak, stratégiai szerepük nem számottevő, bizonyos típusú – főként nagyvárosi – küldetéseket azonban csak ők képesek sikerre vinni. Urisi bajtársaiknál is gyakoribb vendégek Erionban és Pyarronban; a délvidék szemében (következésképp a periddo-színpadon is) ők testesítik meg az északi embervadászt.

Vya Mor (Hálószővők)

A Pyarron szerinti XXII. században bekövetkezett Keserű ébredés³² nyomán, politikai döntéssel létrehívott klán; kis létszámú közösségei az erv hercegségek minden számottevő településén megtalálhatók. A vajákos iskola szeráfi irányzatához tartozik, de lényegileg különbözik a hasonló szervezetektől: arra szánták, hogy az Ikrek szektájának Shulurban képzett fejedelmeivel városi hadviselésben hasonlóképp jártas reguláris embervadászokat állítson szembe.

Mire nyilvánvalóvá vált, hogy előbbieket tömeges bevetésétől nem kell tartani, a hajnalkori módszerek leegyszerűsítésén alapuló felkészítési terv – melynek kimunkálásában elf és pyarroni szakértők is részt vettek – önálló életre kelt: a Szövetség nagyjai a fegyverbarátság védelmében úgy döntöttek, hogy jobb meggyőződésük ellenére próbát tesznek vele.

Az eredmény felemás volt. A szokásosnál öt-nyolc évvel rövidebb idő alatt kiállított embervadászok nem vetekedhettek hagyományosan képzett társaikkal, az állandó mentális kapcsolat szövéténeke azonban olyan összhangot teremtett köztük, melynek kialakulásához természetes körülmények közt egy élet is kevés. Ez segítette őket a fennmaradáshoz, és ideális körülmények közt – hazai terepen – máig biztosítja számukra a győzelemhez szükséges lépéselőnyt.

A Mor útját járó embervadászok hatékonyságát elvben nem befolyásolja a létszám és a felállás – a gyakorlatban ritkán küzdenek rajnál nagyobb egységekben, és csak legjobbjai bírják tíz-tizenkét évnél tovább a nyomást, ami a szövétnek részeként nehezedik rájuk. Egyénekként nehezen találják helyüket a világban; hajlanak a melankóliára, esetenként az önpusztításra is. Az ervek ezzel együtt tisztelik, éltükben óvják, holtukban megéneklék őket – voltaképp nem is érdemtelenül.

A szövétnekekkel, mely általuk vált az embervadász hagyomány részévé, Északföldre többet nyert annál, amennyit az Ikrekkel veszített: majd' egy évezred kellett, hogy Toronban megjelenjenek a szétzilálására alkalmas technikák.

Vya Shen (Fehér tigrisek)

A legismertebb – bár nem a legősibb – a vajákos iskola sámáni irányzatának klánjai közül. Az Északi Szövetség zászlóbontásáig Erent szolgálta, faluközösségei örökjogon birtokolják a székvarostól nyugatra húzódó erdőseget. Mindenkori főnöke a hercegi tanácsnak és a kettős hold kamarájának³³ is tagja; utóbbi testületben a század legtekintélyesebb klánjának előjárójaként képviseli Északföldre embervadászait.

³² Az ikrek árulását követő évek eufemisztikus megnevezése; lásd még e dokumentum Embervadász GY.I.K. mellékletét.

³³ Az Északi Szövetség erigowi székhelyű egyeztető és döntéshozó testülete.

Háború idején a Fehér tigrisek a gyakorlatban bizonyítják kötődésüket a hagyományos iskola taktikai és stratégiai irányzatához. Rajaik az északi hadvezetés jeleseinek biztonságáról gondoskodnak, különítményeik a szövetségi csapatok elő- és oldalvédvédjét erősítik. Gyakran vetik be őket különösen kényes és veszedelmes helyzetekben, kémkedést és ítéletvégrehajtást azonban sosem bíznak rájuk: a nemes vad szelleme, melyet a küzdelem előtt magukba fogadnak, ilyen méltatlanságot sosem tűrne el.³⁴

A klánt a XIII. zászlóháború (P. sz. 3616-3618) óta határozatlan idejű kontraktus köti a kilencedik vörös lobogó hordozójához. Legkiválóbb embervadászai a kalandozók hadurának személyes testőrségét alkotják, és ha kell, életüket is habozás nélkül feláldozzák érte.³⁵

A Shen útját járó embervadászok a legkönnyebben lunírból vert homlokpántjukról ismerhetők fel, melyet beavatási szertartásuk során kapnak, és – a kyr pusztítókhhoz hasonlóan – „napjaik fogytáig s a világ végezetéig” viselnek. Aki megválna tőle, a közvélekedés szerint menten halálát leli.³⁶

Embervadász GYIK

Kérdés: *Az embervadász is slan?*

Válasz: Nem az. Az embervadász számára a harc nem művészet, hanem foglalkozás; nem fárasztja magát azzal, hogy esztétikát keressen benne. Kétségtelen párhuzam viszont, hogy egész életét alárendeli, és éppúgy törekszik a hatékonyságra, ahogy a slan szomjazza a tökéletességet. A hasonló hozzáállás oka a közös gyökerekben keresendő: az embervadász és a slan kultúrának is fontos összetevője az ötödkori démonölő szerzetesek hagyománya.

Kérdés: *Mi igaz abból, hogy az északföldi embervadászok és a délvidéki fejdadászok hagyománya egy töről fakad?*

³⁴ A szakértők megosztottak abban a kérdésben, valódi állatszellemekről, titkos? diszciplínákról, vagy különleges mágia-mozzaiokról van szó.

³⁵ Lásd: Wayne Chapman: Észak lángjai.

³⁶ A valóság jóval bonyolultabb ennél. A bizonyosság igényével csak annyit jelenthetünk ki, hogy az élve elfogott embervadászok a pánt elvesztésének pillanatában végérvényesen elfelejtik a rájuk bízott titkokat, a klánjuk lakhelyéhez vezető utat is beleértve.

Válasz: Az embervadászok és a fejdadászok eszközei és módszerei hasonlóak, esetenként azonosak, hagyományuknak azonban csak mutatóba akadnak közös vonásai – a legfontosabb ezek közül a fent említett szerzeteseké. A párhuzam legfőbb oka a megoldandó feladatok és a rendelkezésre álló eszközök hasonlóságában rejlik.

Kérdés: *Mi is az a Keserű ébredés?*

Válasz: Az északföldi krónikák az embervadász kultúra Pyarron szerinti XXII. században bekövetkezett szkizmáját követő rövid, legfeljebb emberöltőnyi korszakot nevezik így – köztünk szólva azért, mert sokkal jobban hangzik a Félelem idejénél. A keserűség érthető, a Szövetség félelmei viszont alaptalannak bizonyultak: Toron az Erm Roncas renegátjai jóvoltából az embervadászok legféltettebb titkaiba nyert betekintést, de teljes tudásanyagának csak egy töredékéhez fért hozzá, elbirtokolni pedig kizárólag azokat az elemeket tudta, melyek illeszkedtek saját, jóval régebbi *sycarr*³⁷ hagyományához. Ezek többségét az embervadászok a kyrektől vették át, a renegátok tehát nem elorozták, inkább visszaszámzatták őket.

Kérdés: *Az embervadászok és az Ikerk egyazon érem két oldala?*

Válasz: Nem igazán. Más-más anyagból és eszközökkel egyazon célra vert, szükségképp hasonló érmékről van szó. A különbséget jól érzékeltetik Igrain Reval *Geoframiájának* vonatkozó sorai:

„...az embervadász minden kérdésre több választ ismer, s folyvást újakat keres. Az Iker számára a császár igazsága megfellebbezhetetlen, minden más vélemény cáfolat, bűnös tagadás csupán. Az embervadász valója a békesség, a közösség, a becsület és a kötelesség négyes pillérének nyugszik, az Ikeré a kegy aranyaszálán függ ég és föld között. (...) Az embervadász feljebbvalójának arca és neve van, az Ikeré az arctalan hatalom maga. Ez elveszít és gyászol, amaz leír de soha nem törődik, soha nem érez... s ha aranyat vet is, félelmet arat, nem ragaszkodást. Az embervadász holtában is tisztességnak örvend, az Iker diadalában sem nyughat azoktól, akiken túltett – s akik

³⁷ Orgyilkos (tor).

aranyszálát sem restek elmetélni, mielőtt a fejükre nő.”

Kérdés: Milyen hatást gyakorolt az embervadász kultúrára az Ikrék árulása?

Válasz: Jókora pofon volt az önbecsülésének, és komoly feszültséget okozott az Északi Szövetség berkeiben is, de sem politikai, sem hadászati értelemben nem okozott jóvátehetetlen károkat. A törésvonal, melyet az Ikrék szakadékká mélyítettek, jóval régebben keletkezett a Pyarron szerinti XXII. századnál: a hatodikban Ryeket és Dawát választotta el, és manapság is ott húzódik ősfajok és ifjabb civilizációk, illetve lobogók és lobogók között. A renegátok, akik Toront és a *sycarr*-szeráfi hagyományt választották az északi államok alkura, belátásra és gyanús praktikákra épülő Szövetsége helyett, ugyanazt tették, amit korábban Ryek és Kyria hatalmasai, Cranta istenkirályai és ki tudja, ki mindenki még: manufaktúrális bíbelődés helyett nagyipari méretekben

próbálták kiaknázni a „sötét” erőket, hogy jóboltukból a világ urai lehessenek. Diktálni akartak a Teremtésnek ahelyett, hogy kiegyeztek volna vele. Az ilyesmi Yneven nem vezet jóra, és az Ikrék esetében sem váltotta be a hozzá fűzött reményeket.

Az embervadász kultúrának középtávon kimondottan hasznára vált a dolog: beindította öntisztulásának napjainkban is zajló folyamatát.

2010.11.12.

Szerző: Gáspár András é Novák Csanád

Forrás: Ynev.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely